

Wilt u voorlezing van deze preek in uw gemeente even melden via contact@vanbruggenpreken.nl ?

EEN KERK MET DE KLEUREN VAN DE HEMEL

[1]

Gemeente van onze Here Jezus Christus,

Soms krijgt de tijd een bijzondere kleur.[2.1]

Als kind voelde je dat heel goed aan. Kinderen hebben dat nog altijd wanneer ze bijna jarig zijn. Nog vier nachtjes slapen: alle dagen worden dagen vóór de verjaardag. Daarom krijgen ze de kleur van spanning en verwachting: hoe zal het zijn?[2.2]

Soms hebben ook ouderen dat gevoel nog wel. In de maanden van uitzien naar nieuw leven heeft de tijd opeens een andere kleur: het is de kleur van voorbereiding en uitzien. Je bent „in verwachting“.

In sommige perioden van de geschiedenis krijgt de tijd soms voor hele volken een bijzondere kleur. Op het moment dat een volk bevrijd gaat worden, de kleur van hoop. En in de tijd dat een volk de wereld veroverd, de kleur van moed en durf en zekerheid. Een volk voelt zich dan opeens ook extra verbonden door de bijzondere tijd die men beleeft en de grootse toekomst waaraan men werkt. Het is een tijd voor de kleuren van vlaggen en vaandels.

Wij leven als volk in een andere tijd. Onze neutrale, welvarende samenleving is geweldig kleurloos geworden. Het is niet voor niets dat duizenden op zaterdagavond de gekleurde disco-lichtjes opzoeken. Je moet toch ergens impulsen opdoen? De tijd van Nederland is niet inspirerend door gezamenlijke idealen of normen. Het is een vale tijd, vol knipperlichtjes, maar zonder warme kleur.[2.3]

Is dit anders in de kerk vandaag? Het lijkt in ieder geval alsof veel kerkmensen ook daar geen inspirerende kleur zien. Velen klagen over gebrek aan gemeenschappelijke idealen. Als gevolg lopen allerlei mensen warm voor allerlei uiteenlopende idealen die ze zelf gaan kiezen maar daardoor lijkt de kerk zelf nog kleurlozer dan voorheen.

Voor een kerk zonder kleur is de tijd echter bijna voorbij, want wat verbleekt verdwijnt.[2.4]

Maar hoe krijgt de kerk een kleur van spanning en verwondering? Door kortstondige opwekkingskomsten? Door je open te stellen voor charismatische gebeurtenissen? Door aanvullende praise-samenkomsten of dergelijke om daar te halen wat je in de kerkdienst mist? Worden dat de overlevingsmiddelen voor een kerk die de tijd zo saai vindt? Daardoor wordt het stellig wel even spannend, maar die kleuren zijn niet zo blijvend.

Om blijvend een kleur te krijgen als kerk, zullen we moeten opzien naar boven. Wanneer we dat niet meer doen, lijken we op een vrouw die vergeet dat ze in verwachting is of op een kind dat vergeet dat het over vier dagen jarig is. Zoiets gebeurt vrouwen en kinderen echt niet. Maar het kan wel gebeuren

dat de kerk vergeet dat ze in verwachting is en dat de verjaardag op handen is. En dan voelt het opeens behoorlijk bleekjes in de kerk. Maar dat is onze eigen schuld: de kleur is er wel, maar wij werden kleurenblind!

Het is niet voor niets dat we bij elk avondmaal worden opgewekt om de harten omhoog te heffen naar de hemel, waar Christus is. En vandaag lezen we met elkaar zondag 19 over die hemel van Christus.

Soms zijn mensen vandaag te ongeduldig voor een catechismus-bezinning. Ze hebben liever een directe gebedsgenezer in de buurt dan een preek over een onzichtbare Heiland omhoog. Liever een massale bijeenkomst vol Halleluja dan een gebed vol inkeer tot Hem die in hemel troont. Ons moderne ongeduld wil snelle resultaten en tastbare dingen zien. Gebedsgenezers hebben de wind in de zeilen!

Het is misschien wat onwennig dat we vandaag worden uitgenodigd om eens rustig en aandachtig op onze eigen kerkelijke kalender te kijken. Toch is dit goed voor ons. Leef niet bij de dag: houd je kalender in de gaten! De dag kan grauw zijn, en de opwinding van een avond snel afgekoeld, maar de kalender vertelt over wat we mogen verwachten. En dat geeft weer een blozende kleur aan een vereenzamende kerk. Het kan vermoeide christenen inspireren voor een leven lang, voor een lang leven. En daar gaat het om: om een troost die voldoet voor leven én sterven!

EEN KERK MET DE KLEUREN VAN DE HEMEL [3]

1. Koninklijk rood
2. Hemels blauw
3. Hoopvol groen

1. (*Koninklijk rood*)[4]

Rood is de kleur van koningsmantels. Een sterke kleur. Je kunt er niet omheen.

Rood is ook de kleur van bisschopsmantels: je kijkt ze niet voorbij.

Maar rood is helemaal niet onze eigen kleur als gemeente en als christenen. Want wij imponeren niet op aarde. Zachtmoedigen lijken grijs. En gelovigen noemt men bleek. De wereld kijkt voorbij aan de kerk en kan er gemakkelijk omheen. Het lijkt wel alsof de gemeente een schutkleur draagt om niet op te vallen. Zwart misschien.

Daarom is het gevoel van sommige kerkmensen ook niet zo stralend. Ze vinden de kerk niet inspirerend genoeg. En dat is te begrijpen. Petrus die laf is, inspireert niet zo. En David die struikelt al helemaal niet. Om van de twistende discipelen maar te zwijgen.

Wie voor rood gaat, voor macht en hartstochtelijk leven, moet misschien elders zijn? Het lijkt zo wanneer we alleen maar voor ons uit kijken en om ons heen zien.

Maar kijk nu eens omhoog! Boven de lucht uit. Rechtstreeks in die ongeziene wereld waar zelfs geen

top-wetenschapper ook maar een glimp van kan opvangen.

Kijk bijvoorbeeld eens met de ogen van Stefanus, de martelaar, naar boven. En zie de hemel geopend: daar staat Christus aan de rechterhand van de Vader. Soeverein. Hoog en machtig! En betrokken bij wat gebeurt op aarde. Stefanus wordt kleurloos van stof en stenen, maar daarboven is de rode koningsmantel van zijn Meester en dat rood is zo diep: dat wordt niet dof door het stof van de aarde dat mensen doen opdwarrelen.

Of kijk eens met de ogen van Saul, de Farizeeër. Hij had er bij gestaan toen Stefanus werd vermoord. Hij had gehoord hoe Stefanus getuigde van wat hij daarboven zag. Maar hij had er zijn oren wel voor willen dichtstoppen: wat een laster. Alsof de veroordeelde en geëxcommuniceerde Jezus in de hemel alle macht zou hebben! Reden temeer om die christenen te vervolgen: in naam van de kleuren van het hogepriesterlijk gewaad ten strijde tegen de kleurloze, onbelangrijke vissers uit Galilea! Maar dan komt hij dicht bij Damascus om zelfs daar de christenen alle kleur te benemen. En opeens gaat de hemel open en een donderende stem roept hem: „Saul, Saul, waarom vervolgt je Mij?`` En als Saul dan bedremmeld vraagt: „Wie bent u?`` dan is het antwoord koninklijk en waardig: „Ik ben Jezus die je vervolgt``. Wat lijkt dat gedoe van Saul opeens belachelijk en machteloos. Hij ageert tegen Jezus, maar kan niet eens het licht van het hemels paleis verdragen en wordt er dagenlang blind van! In dat zwarte duister van zijn blindheid heeft hij met zijn gedachten steeds kunnen kijken naar het felle licht uit de hemel en kunnen nadenken over de warme, rode macht in de stem van omhoog.

Of kijk eens met de ogen van de geliefde leerling Johannes toen hij jaren later op Patmos was. Een vervolgde om het evangelie. Weggezet tegen de grijsheid van een rotsig eilandje. Maar dan ziet hij de hemel geopend en boven het grijze eiland ziet hij de kleuren rond de troon van God en Christus. Hij valt zelfs als dood ter aarde. Het aanzien van de koning is als de zon die schijnt in haar kracht (onverbiddelijk en ongetemperd machtig).

Zijn dit moment-opnamen geweest? Verbleekte, bruingele kiekjes uit een ver verleden? Zeker niet. Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en tot in eeuwigheid. Ook u mag in gedachten omhoog kijken. En dan slaat u ook direct de ogen neer. Daarboven is Hij, machtig, stralend als de zon, helder lichtend, imponerend, onaantastbaar, koninklijk rood!

De catechismus zegt dat Christus is opgevaren naar de hemel „om zich daar te bewijzen als het hoofd van zijn christelijke kerk door wie de Vader alle dingen regeert``. Dáár bewijst Hij zich!

Wij kijken vaak op aarde om ons heen. Waar voel je nu de power van Jezus? Moet je daarvoor de deur uit naar een of andere grote manifestatie voor ouderen of jongeren? Moet je daarvoor naar Amersfoort of Zwolle? Moet je daarvoor naar de megakerk van een gebedsgenezer? Waar moet ik toch heen om verlost te worden van grijsheid en om warmte en kleur te voelen: bewijzen van wat ik wel wil geloven?

Mijn antwoord in deze preek is: kijk de goede kant op. Het is mogelijk dat het op aarde wat leeg en bleek voelt, maar er is ook nog de hemel en daar is Jezus openbaar als de koning. De levende wezens aanbidden Hem. De 24 oudsten knielen voor Hem neer. Alle engelen zingen tot zijn eer.

Vindt u dat niet troostend en sterk? Imponeert dat koninklijk rood in de hemel u niet? Wilt u overtuigd worden zonder de hemel? Maar dan kunt u beter direct de kerk verlaten. De kerk leeft

alleen vanuit de hemel. Wie de hemel vergeet, kan de kerk wel helemaal vergeten. Ons hart moet gaan waar onze Heiland is en dat is daarboven.

Is dat ver weg? Is dat zonder effect hier beneden? Maar wij belijden toch dat Jezus „zit aan de rechterhand van de Vader“. Hij heeft de voorrangpositie, de hoogste plaats. Dit betekent dat God de Vader alle dingen door Hem regeert. Heel de gang van de wereld wordt gestuurd vanuit Christus. Dat is zo dichtbij als de krant en het Journaal en de kerk van deze tijd.

Dat zie je natuurlijk niet van onderen af. Van onderen af zie je helemaal geen lijn of richting. Krant en Journaal kunnen ons heel verward achter laten. We zien de vlekjes van wat gebeurt, maar niemand kan vertellen waar het heen gaat en waarom het gebeurt. Het evangelie vertelt het ons: aan de bovenkant van alle dingen is de leiding van God en Hij stuurt onomkeerbaar deze kosmos naar de reiniging en de verlossing dankzij Christus. De rode druppels van zijn vergoten bloed verven het vaandel van de hemel koninklijk rood. Achter krant en Journaal zetelt Christus aan de rechterhand van zijn hemelse Vader. Wat ik niet zie, mag ik vertrouwen met mijn hele hart. En dat geeft rust in onrust, vertrouwen in aanvechting, uitzicht in benauwdheden.

Het kan zo grijs en zwart niet zijn op aarde, of daarboven in de hemel is het rood van de overwinning. Dat telt. Dat wint!

2. (Hemels blauw)[5]

De catechismus is eigenlijk heel modern in de nu volgende vraag 51: „Wat heb ik aan de heerlijkheid van ons Hoofd Christus?“ De vraag zet ons terug op aarde. Je kunt nog zo mooi geloven over de hemelse koningsmacht, maar zelf zit je op aarde en wat moet je er mee in de week?

Het antwoord zegt eigenlijk: de lucht wordt zichtbaar blauw boven je hoofd! Wij worden gevuld met gaven uit de hemel en wij worden beschermd en bewaard. Je krijgt een opgeladen accu en een veilige reis.

Kijk maar naar wat u hebt.

Ten eerste de hemelse gaven door de heilige Geest. Daarmee bedoelt de catechismus niet de bijzondere gaven die God soms kan geven aan sommigen. Hier wordt gedacht aan de gaven die iedereen ontvangt. De gaven van geloof en hoop en liefde en volharding.

Zijn dat geen hemelse gaven? Hebt u wel eens geprobeerd iemand tot geloof te brengen? Lukt niet! Er is niets zo onmogelijk als om anderen het geloof te geven. Ziet u dan wel wat u zelf hebt? Een hemelse gave! Vind het niet gewoon dat je gelooft. De heilige Geest woont in uw hart en leert je Abba, Vader roepen in de nacht. De hemel ontsteekt een ster in het duister: die ster mag jij zijn met je gebed en vertrouwen.

Die hemelse gaven hebben we nodig. Vooral de gave van de blijdschap en de volharding. Daar ontbreekt het ons nogal eens aan. En wat doen we dan? Mopperen dat er zo weinig blijdschap in de kerk is. Klagen dat mensen zo makkelijk de kerk en het geloof vaarwel zeggen. Is het een wonder?

Om hemelse gaven moet je omhoog bidden. Hoe vaak bidden we om de hemelse blijdschap in onze harten en in die van onze mede-gelovigen? Hoe vaak bidden we om de gave van de volharding voor jong en oud? Het zijn toch hemelse gaven die ontvangen moeten worden! We moeten toch geloven in de uitgietende God? Dan moeten we niet verzuren in mopperen en klagen. Want dan houden we een paraplu boven ons hoofd, somber. Maar we mogen er voluit voor gaan: het gebed naar de hemel om gaven in de gemeente, om een levende kerk. Zou de bron droog staan? Of drinken wij misschien te weinig uit het hemelwater?

En ten tweede beschermt en bewaart de Here vanuit de hemel zijn kerk. We kunnen wel zeggen dat er van alles aan mankeert. Maar de kerk *is* er nog wél. Is dat geen wonder? Waar is het Romeinse keizerrijk gebleven? Waar het franse koningshuis? Waar het communisme? Dat waren machten, maar de kerk is machteloos als haar martelaren. Toch is zij er nog.

Is dat geen wonder? Zouden we niet eens wat vaker, net als Paulus, beginnen met dank aan God en aan Christus, dat er nog broeders en zusters zijn om voor te bidden en voor te zorgen? Je kon hier vanmorgen toch ook in je eentje in de kerk zitten, nadat je voor jezelf de deur had opengedaan die je straks ook weer zelf zult moeten dichtdoen na een zitting in eenzaamheid? Sleutelbewaarder in je eentje! Maar toen u zostraks hier kwam, was de deur al open. En u bent hier niet alleen. Je moet het echter wel weten te waarderen!

Het leven van de oudste zoon die altijd thuis was, omringd door de Vader en de knechten, was toch erg kleurloos. Hij beseftte niet wat de vader later tegen hem zegt: „Kind je was altijd bij mij en al het mijne was het jouwe!” Als je daar niet uit leeft, trekt voor jou de kleur weg uit de kerk en uit je omgeving en je geloof wordt zo vaal als de dood.

Voor de jongste zoon echter werd zijn gewone ouderlijk huis de hemel op aarde: „De knechten van mijn vader hebben brood in overvloed!” Zijn ogen gingen open en hij zag de diepe kleuren van thuis.

Hoe blauw is de lucht waaronder u leeft als christenen? Zo blauw als God die maakt en u hem ziet.

Maar kijkt u wel vaak naar die blauwe lucht? Of zijn je ogen zo bewolkt geworden als die van de oudste zoon?

Er hoeft echt niet iets bijzonders te gebeuren in de kerk voordat het daar al heel bijzonder is. Sta daar eens wat vaker bij stil in geloof, gebed en verwondering.

Met het hoofd omhoog onder een blauwe hemel.

3. *(Hoopvol groen)*[6]

Wat de kerk in deze tijd het meest nodig heeft is immers de kleur van de hoop.

Wij verwachten immers de wederkomst van Christus om te oordelen de levenden en de doden.

Maar je kunt dit belijden zonder dat je er troost uit put, zonder dat het kleur geeft aan je leven.

Daarom zegt de catechismus: „Welke troost schenkt u de wederkomst van Christus om te oordelen?‘‘

In het antwoord wordt dan onze apostolische geloofsbelijdenis herhaald: „Ik verwacht Hem als Rechter uit de hemel‘‘

Maar het gaat om wat er verder staat, om de manier van verwachten: „Ik verwacht in alle droefheid en vervolging met opgeheven hoofd‘‘.

Het belijden over de toekomst is de hoop van ons hart, de verwachting in alle tijden, de kleur van mijn leven.

Is dat ook zo?

Hoe vaak sta je er bij stil, dat er nog recht zal worden gesproken over alles in de gemeente en in je eigen leven. Dat er nog recht zal worden gesproken over het drugsbeleid en over kindermisbruik en over oorlogen in Irak, Afghanistan, Sudan. Dat er nog recht zal worden gesproken over de Kerkbode en over de preek van deze zondag. Dat er nog recht wordt gesproken over uw bijdrage in de gemeentevergadering en over uw vrijwillige bijdragen en uw gaven in de collecte. Dat er nog recht wordt gesproken over uw televisietijd en over je lectuur.

Het komt allemaal nog terug. Ook voor gelovigen.

Soms leven christenen alsof verzoening betekent dat je vrijgesteld bent van rechtsgang. Alsof het allemaal zo belangrijk niet meer is. Dat is de bedwelming van een oppervlakkig christendom.

Maar is het wel een fijne gedachte dat er nog een werkelijk gericht komt, over gelovigen en ongelovigen? Ja, want dan komt er straks een einde aan alle onrecht en mensenmishandeling en aan alle misbruik van plant en dier.

Is het ook een fijne gedachte voor jezelf? Het is een ernstige gedachte. En ik realiseer me bij die gedachte opeens hoezeer ik Jezus Christus als mijn Heiland nog nodig zal hebben op mijn sterfbed en bij de opstanding van de doden.

Vanuit de ernst van het komend gericht, realiseer ik mij pas goed hoe nodig ik het heb dat Christus de vloek van mij wegneemt en voor mij bidt in de hemel. Mijn schrik slaat om in vertrouwen en toevlucht. Ik heb geen tijd meer om te gapen in de kerk: mijn mond dankt en roept en bidt.

Toevluchtnemend tot de komende Rechter, krijg ik hoop voor de toekomst omdat God mij leert geloven in de Gekruisigde. Zó mag ik Hem aanroepen: „O Lam van God, voor ons geslacht, verhoor ons roepen uit de nacht!‘‘

Me overgevend op genade of ongenade aan Jezus Christus, durf ik van harte te gaan verwachten een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

Ik ben voor God maar een klein en machteloos kind. Maar over een paar nachtjes ben ik jarig! Ik krijg een kleur van opwinding.

Over een paar maand wordt je kind geboren: je voelt je alle kleuren van de regenboog.

Vlakbij is de terugkomst van de Koning. Mijn hart verlangt.

De driekleur kleurt mijn leven nu al.[7]

Groen is mijn hoop.

Blauw de lucht boven de gemeente.

Ik geloof het rood van de koning hierboven.

Het wordt tijd om met elkaar de vlag eens uit te steken deze week!

AMEN [8]